

Δίκη για το Μάτι: Συγκλονίζουν οι επιζήσαντες – «Καιγόμουν. Δεν υπήρχε κανένας κοντά μας»

Η Αγγελική Κωνσταντάκη, εγκαυματίας και η ίδια από τη φονική πυρκαγιά στο Μάτι, περιέγραψε με συγκίνηση και έντονη συναισθηματική φόρτιση όσα έζησε και θα κουβαλά μαζί της για μια ζωή. «Με καταδίκασαν να έχω τύψεις ότι εγκατέλειψα τη μητέρα μου και να το έχω βάρος σε όλη μου τη ζωή. Χάσαμε φίλους. Κινδύνεψα να χάσω τα παιδιά μου. Και δυστυχώς δεν έχω ακούσει από κανέναν συγγνώμη. Όλοι τα έκαναν καλά. Δεν ξέρω αν δεν τα είχαν κάνει καλά πόσους ακόμα θα κλαίγαμε». Με τα λόγια αυτά η Αγγελική Κωνσταντάκη, εγκαυματίας και η ίδια από τη φονική πυρκαγιά στο Μάτι, περιέγραψε με συγκίνηση και έντονη συναισθηματική φόρτιση όσα έζησε και θα κουβαλά μαζί της για μια ζωή.

«Γύρω στις έξι ακούσαμε ότι η φωτιά πάει προς Καλλιτεχνούπολη. Το είχαμε ζήσει πολλές φορές. Ακούσαμε το δήμαρχο που ήταν καθουσιαστικός. Είχαμε έγνοια αλλά όχι ανησυχία. Ο μεγάλος μου γιος λόγω της κάπνας είπε πάμε να φύγουμε γιατί είχε και άσθμα. Στις έξι και είκοσι έπεσε το ρεύμα. Μπήκαμε στο αυτοκίνητο για να πάμε στο λιμάνι που απείχε πενήντα μέτρα. Καταλαβαίνω ότι λόγω των πολλών αυτοκινήτων δεν θα καταφέρω. Κάνω αναστροφή και ξεκινώ για Ραφήνα. Ξέροντας το Μάτι... Αφήνω το αυτοκίνητο για να κατέβουμε στην παραλία. Πήρα τη μητέρα μου και αρχίσαμε να κατεβαίνουμε.

»Άρχισε να βρέχει καύτρες. Προσπαθούσαμε με τα πόδια μας να οβήσουμε τις καύτρες. Κάποια στιγμή η μαμά μου σκόνταψε στον κορμό ενός δέντρου. Ο άντρας μου προπορευόταν καταλαβαίνει ότι έχω θέμα και προσπαθούμε να σηκώσουμε τη μητέρα μου να φύγουμε και εκείνη την ώρα άρπαξε δυνατή φωτιά. Και η μητέρα μου τότε δεν μπορούσε να έχει καμία επαφή. Εκείνη την ώρα άρπαξα και εγώ φωτιά. Καιγόμουν. Δεν υπήρχε κανένας κοντά μας. Ο άντρας μου δεν μπορούσε να μετακινήσει τη μαμά μου προσπαθώ να οβήσω τη φωτιά. Όταν ο άντρας μου είδε ότι δεν μπορούμε να σώσουμε τη μαμά μου άρπαξε εμένα και με κατέβασε σε μια μικρή παραλία» κατέθεσε η μάρτυρας κλαίγοντας στη θύμηση της εικόνας της αβοήθητης μητέρας της και νιώθοντας το βάρος της ευθύνης σε αντίθεση με άλλους, που όπως είπε, δεν έχουν ζητήσει ούτε μια «συγγνώμη».

«Άκουγα ανθρώπους να φωνάζουν»

«Φτάνοντας στην παραλία», συνέχισε τη διήγηση της, «κάθισα λίγο και βγήκα γιατί είχα αφόρπητους πόνους από το έγκαυμα. Ήμουν σε κατάσταση σοκ ξέροντας ότι είχα τη μητέρα μου από πάνω και δεν μπορούσα να κάνω τίποτα. Ήμουν εκεί πάνω από έξι ώρες. Άκουγα εκρήξεις. Άκουγα ανθρώπους να φωνάζουν ονόματα και να ψάχνουν τους δικούς τους. Κατά τις δώδεκα και μισή τη νύχτα ήρθαν δύο πυροσβέστες να μας πάρουν να μας βγάλουν από την παραλία. Επειδή δεν μπορούσα να μπω στη θάλασσα

γιατί πονούσα με έβαλαν σε μια καρέκλα και κυριολεκτικά με πέταξαν μέσα σε ένα φουσκωτό. Με πήγαν στη Ραφήνα και μας άφησαν εκεί. Πήγα περπατώντας στο λιμάνι».

«Από τύχη δεν κάπκαν άλλοι»

«Βίωσα πάρα πολύ δύσκολα πράγματα. Με καταδίκασαν να έχω τύψεις ότι εγκατέλειψα τη μητέρα μου και να το έχω βάρος σε όλη μου τη ζωή. Χάσαμε φίλους και παιδιά. Κινδύνεψα να χάσω τα παιδιά μου. Και δυστυχώς δεν έχω ακούσει από κανέναν συγγνώμη. Και δυστυχώς όλοι τα έκαναν καλά. Δεν ξέρω αν δεν τα είχαν κάνει καλά πόσους θα κλαίγαμε. Υπάρχουν άνθρωποι που δεν μπορούν να πάρουν ούτε τις κρέμες να βάλουν, που δεν μπορούν να δουλέψουν ούτε αυτό δεν αναγνωρίστηκε. Δεν είχαμε καμία ενημέρωση. Δεν είχαμε λόγο να κάτσουμε να καούμε για να σώσουμε τα σπίτια μας. Αν το είχαμε κάνει θα είχαμε ευθύνη εμείς. Την παραμονή της φωτιάς είχα πληρώσει ιδιωτή να πάρει τα κλαδιά. Αν δεν είχαμε κάνει και αυτό θα είχε καεί και το σπίτι μας. Η φωτιά στο Μάτι σταμάτησε γιατί σταμάτησε ο αέρας. Από τύχη δεν κάπκαν άλλοι. Το πρώτο πυροσβεστικό που είδαμε στο Μάτι ήρθε στις δώδεκα και μισή το βράδυ. Το οποίο όμως μας είπε ότι είχε έρθει από την Κινέτα και ήταν άδειο» είπε η μάρτυρας.

Για τον τρόπο που χάθηκε στη φονική πυρκαγιά η αγαπημένη του σύντροφος Στέλλα, η οποία βρέθηκε απανθρακωμένη και για τις απεγνωσμένες προσπάθειες που έκανε να την εντοπίσει μίλησε στη δίκη του κατάθεση ο Αριστομένης Γραικιώτης.

Στην προσπάθεια του να βρει την αγαπημένη του άφησε τη μηχανή του στη Ραφήνα και ξεκίνησε να τη βρει μέσα από τα βράχια και τη θάλασσα. «Πήγα με τα πόδια στην παραλία με σκόνη να φτάσω από τα βράχια ή κολυμπώντας να βρω το σημείο που κατέβηκε η Στέλλα. Ανεβαίνοντας στα βράχια με αέρα, λάβα και φωτιά έφτασα. Κρυβόμουν στις σπηλιές να μη με κάψει η φωτιά. Φτάνω στο μπλε λιμανάκι. Ακούω μια κόρνα και ήταν ένα φουσκωτό. Μου λένε να έρθουν να με διασώσουν. Ανέβηκα στο φουσκωτό και

συνεχίσαμε προς Κουανή Ακτή».

Η φωτιά στο Μάτι σταμάτησε γιατί σταμάτησε ο αέρας. Από τύχη δεν κάπκαν άλλοι. Το πρώτο πυροσβεστικό που είδαμε στο Μάτι ήρθε στις δώδεκα και μισή το βράδυ. Το οποίο όμως μας είπε ότι είχε έρθει από την Κινέτα και ήταν άδειο»

«Συλλέξαμε το κορμάκι της μικρής Εβίτας»

Ο μάρτυρας περιέγραψε αρκετές διαδρομές με το φουσκωτό κατά τις οποίες διασώθηκαν κάποια άτομα, ωστόσο σε μια από αυτές τις διαδρομές συνέλεξαν το άψυχο κορμάκι της Εβίτας Φυτρου που είχε πέσει από τα βράχια.

«Πηγαίνοντας σε κάποια βράχια μας φώναξαν κάποιοι άνθρωποι και πήγαμε προς τα εκεί. Ο ένας ήταν καμένος δεν ήξερα που να τον πιάσω να μην πονάει. Ξαναγυρίσαμε στη Ραφήνα. Πήγαμε να επιστρέψουμε και ο λιμενικός που βρισκόταν στο φουσκωτό δέχτηκε κλίση να πάμε σε μια παραλία γιατί υπήρχε άνθρωπος που είχε πεθάνει. Ήταν το κοριτσάκι που είχε πέσει από τα βράχια. Πήγαμε εκεί, εγώ δεν άντεξα να βγω. Παραλάβαμε το κοριτσάκι. Το βάλαμε στο φουσκωτό. Πήγαμε στη Ραφήνα. Εγώ ρωτούσα αν είχε δει κανείς τη Στέλλα. Είχαν περάσει 2 με 2,5 ώρες».

Στη συνέχεια εξετάστηκαν και κόρες της γυναίκας που αναφέρθηκαν στις δικές τους προσπάθειες να βρουν τη μητέρα τους μέχρι που έγινε η ταυτοποίηση της σορού της με το dna που έδωσε η κόρη της. «Έδωσα δείγμα DNA, πήγαμε κάθε ημέρα στο Μάτι, φώναζα μαμά παντού. Μας ενημέρωσαν ότι η μητέρα μου είχε ταυτοποιηθεί στο κτήμα Φράγκου», κατέθεσε η Αθηνά Νικολάου.

Όσα γνωρίζει για το θάνατο του αδελφού του από τη φωτιά περιέγραψε ο Αντώνης Κάκαρης ο οποίος αμέσως επέστρεψε στη χώρα μας από τη Αυστραλία. «Τον ψάχναμε, κάναμε αναρτήσεις, μέσω φίλων, γνωστών. Ήταν αλεξιπρωτιστής, δυνατός, θεωρούσα αδύνατον να πάθει κάτι. Ψάχναμε πέντε ημέρες που ήταν αγνοούμενος μέχρι που έγινε ταυτοποίηση. Μάθαμε ότι κατευθύνθηκε προς θάλασσα με αποτέλεσμα να πέσει στο μποτιλιάρισμα. Δυστυχώς με όλα αυτά που έγιναν, έχασε τη ζωή του, στη Ποσειδώνος. Όπως και η σύντροφος. Εγκλωβίστηκε, περπάτησε προς θάλασσα και δεν κατάφερε να γλιτώσει».